

A Szegedi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság a Szegeden, 2015. november 9. napján tartott tanácsülésen meghozta a következő

### Í T É L E T E T :

A zaklatás vétsége miatt a **vádlt** ellen indított büntetőügyben a **Gyulai Törvényszék** 2015. augusztus hó 12. napján meghozott **9.Bf.170/2015/5.** számú ítéletét **megváltoztatja** a következők szerint:

A vádlottat az ellene 1 rb. zaklatás vétsége [Btk. 222. § (1) bekezdés] miatt emelt vád alól

**f e l m e n t i .**

Az eljárás során felmerült 133.788,- (százharmincháromezer-hétszáznyolcvannyolc) forint büntügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

### I N D O K O L Á S :

A Gyulai Járásbíróság 2015. február 25. napján kihirdetett 9.B.166/2014/17. számú ítéletével a vádlott bűnösségét a Btk. 222. § (1) bekezdésébe ütköző 3 rb. zaklatás vétségében állapította meg. Ezért halmazati büntetésül 6 hónap, végrehajtásában 1 év 8 hónap próbaidőre felfüggesztett fogházbüntetésre ítélte, egyúttal elrendelte a vádlott pártfogó felügyeletét. Megállapította, hogy a fogházbüntetés végrehajtása esetén a vádlott a fogházbüntetés legalább kétharmad részének kitöltése után bocsátható feltételes szabadságra. Kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült 133.788,- forint büntügyi költség viselésére.

Az első fokú ítélet ellen a vádlott felmentés, a védő elsődlegesen eltérő tényállás megállapítása és felmentés, másodlagosan enyhítés és előzetes mentesítés végett jelentett be fellebbezést.

A másodfokon eljáró Gyulai Törvényszék 2015. augusztus 12. napján meghozott 9.Bf.170/2015/5. számú ítéletével a vádlottat az ellene 2 rb. zaklatás vétsége miatt emelt vád alól felmentette, a halmazati büntetés kiszabására, továbbá a fogházbüntetés felfüggesztésével és a feltételes szabadságra bocsáthatósággal kapcsolatos rendelkezéseket mellőzte, és a vádlott fogházbüntetését 2 év próbára bocsátásra enyhítette. Egyebekben az első fokú ítéletet helybenhagyta.

A másodfokú ítélet ellen a vádlott védője útján írásban részletesen megindokolt fellebbezést jelentett be. Ebben eltérő tényállás megállapítása mellett elsősorban bűncselekmény, másodsorban bizonyíték hiányában történő felmentését kérte.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség Bf.345/2015/1-II. számú átiratában a másodfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

Az ítéletábra mindenek előtt azt állapította meg, hogy a Be. 386. § (1) bekezdés c) pontja alapján fennállnak a harmadfokú eljárás lefolytatásának törvényi feltételei, mert a másodfokú bíróság az első fokon elítélt vádlottat részben felmentette, és ítélete ellen a vádlott - védője útján - a törvényes határidőn belül fellebbezést jelentett be.

Ezért a harmadfokú bíróság a Be. 387. § (1) bekezdése szerinti eljárva, a fellebbezéssel megtámadott másodfokú ítéletet és az azt megelőző első- és másodfokú bírósági eljárást felülbírált abból a szempontból is, hogy az eljárási szabályokat az elsőfokú, illetőleg a másodfokú bírósági eljárásban megtartották-e, valamint hogy a másodfokú ítélet megalapozott-e.

Ennek során megállapította, hogy az eljárást mind az elsőfokú-, mind a másodfokú bíróság a perrendi szabályok maradéktalan betartásával folytatta le, az ítéletek hatályon kívül helyezését eredményező abszolút eljárási szabályt egyik bíróság sem vétett.

A Gyulai Járásbíróság a bizonyítási eljárást megfelelő terjedelemben és mélységben lefolytatta, a bizonyítékok körütekintő, részletes elemzésével túlnyomórészt megalapozott tényállást állapított meg, amit a másodfokú bíróság a Be. 351. § (2) bekezdés c) pontja és a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján annyiban helyesbített, hogy az 1. tényállási pont utolsó bekezdéséből mellőzte azt a megállapítást, hogy „a kiskorú sértettek szabadidős tevékenységéről a további kapcsolatfelvétel érdekében előzetesen tájékozódott”, mert ezt az első fokú ítélet 12. oldal 1. bekezdésében az elsőfokú bíróság csupán feltételezésként említette.

Egyéb tekintetben az első fokú ítélet tényállását irányadóként elfogadva, azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság az 1. sz. sértett esetében helyes következtetést vont le a vádlott bűnösségét illetően, és a bűncselekményét a törvénynek megfelelően minősítette.

A 2. sz. és a 3. sz. sértettek esetében azonban a másodfokú bíróság álláspontja szerint a helyesen megállapított tényekből az elsőfokú bíróság helytelenül következtetett a vádlott bűnösségére. E sértetteket ugyanis a vádlott 2013. október 22., 24. és 28. napján személyüket illetően összesen két-két alkalommal szólította le, mely magatartása nem meríti ki a Btk. 222. § (1) bekezdése szerinti zaklatás vétségének megállapításához szükséges törvényi tényállási elemként meghatározott rendszerességet, vagy tartósságot. Ezért a vádlottat az ellene 2 rb. zaklatás vétsége miatt emelt vád alól a Be. 6. § (3) bekezdés a) pont 1. fordulata alapján bűncselekmény hiányában a Be. 331. § (1) bekezdése alapján felmentette.

Az 1. sz. sértett esetében a másodfokú bíróság a vádlott bűnösségét arra alapította, hogy a kétszeri személyes kapcsolatfelvételen kívül a vádlott ötször - az első fokú ítélet tényállása szerint négyszer - telefonon is megpróbált kapcsolatba lépni a sértettel. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a vádlottnak ez a magatartása rendszeres jellegűnek tekinthető, ezért megvalósította a Btk. 222. § (1) bekezdése szerinti zaklatás vétségét.

A másodfokú bíróság azonban figyelmen kívül hagyta az első fokú ítélet tényállása és jogi indokolása közötti általa is észlelt ellentmondáson kívüli további ellentmondást, amelyre pedig már a Békés Megyei Főügyészség Bf.427/2015/1. számú átirata is rámutatott, és amelyre a védelem a másodfellebbezésében is hivatkozik.

Emiatt az első-, de a másodfokú bíróság ítéletének tényállása is részben megalapozatlan, mert az az alább részletezettek szerint részben ellentétes az iratok tartalmával [351. § (2) bekezdés c) pontja].

Az első fokú ítélet 3. oldal 2. bekezdése szerint a vádlott négy alkalommal hívta fel telefonon az 1. sz. sértettet, továbbá a 4. bekezdés is tartalmaz erre vonatkozó ténymegállapítást.

Az ítélet indokolásának 15. oldal 2. bekezdése ezzel kapcsolatosan azonban azt tartalmazza, hogy a vádlott és **(tanú neve)** tanú vallomására figyelemmel nem lehetett teljes bizonyossággal megállapítani azt, hogy mind a négy esetben a vádlott kezdeményezte a hívást. A bizonyítékokat mérlegelve az elsőfokú bíróság ugyanebben a bekezdésben úgy is fogalmazott, hogy egyértelmű bizonyítékkal nem voltak alátámaszthatók a telefonhívások vádlott általi kezdeményezése.

A Békés Megyei Főügyészség az előbb írt ellentmondást akként indítványozta feloldani, hogy a másodfokú bíróság a jogi indokolásból mellőzze az előbb hivatkozottakat.

Az ítélet tábla ezzel az indítvánnyal nem értett egyet, hiszen a bíróságnak a bizonyítási eljárás eredményeként az a feladata, hogy a bizonyítékokkal alátámasztott tényeket rögzítse ítéleti tényállásában, és a jogi indokolásban adjon számot az általa is elfogadott bizonyítékokról, és iratszerű indokát adja annak, hogy melyeket miért fogadott, illetve vetett el. A jelen esetben az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelése során - iratszerűen - épp arra mutatott rá, hogy mely bizonyítékokra figyelemmel nem lehetett minden kétséget kizáró módon megállapítani azt, hogy a négy telefonhívást a vádlott kezdeményezte a sértett telefonjára.

Ezért a harmadfokú bíróság a Be. 388. § (2) bekezdése szerint eljárva az első fokú ítélet tényállásának 3. oldal 2. bekezdéséből mellőzte annak megállapítását, hogy "a vádlott ezt követően négy alkalommal hívta fel erről a telefonszámról kiskorú 1. sz. sértettet", a 4. bekezdésből pedig azt a mondatrészt, hogy „kiskorú 1. sz. sértettet több alkalommal telefonon kereste”.

A fenti tényállási rész mellőzésére tekintettel az irányadó tényállás szerint a vádlott az 1. sz. sértettet két alkalommal, 2013. október 22. és október 24. napján szólította le, és próbált vele kapcsolatot teremteni.

A másodfokú bíróság ítéletének 2. oldal 4. bekezdésében a 2. sz. és a 3. sz. sértettek irányában megvalósított vádlotti magatartásra vonatkozóan részletesen kifejtette, hogy a vádlotti cselekvőség mely okból nem tekinthető a Btk. 222. § (1) bekezdése szerinti tényállásszerű elkövetési magatartásnak. A harmadfokú bíróság a másodfokú bíróság ott kifejtett álláspontjával mindenben egyetértve rámutat arra, hogy ugyanezen okból az 1. sz. sértett irányába kifejtett vádlotti magatartás sem tényállásszerű.

A védő által hivatkozott BH 2014.169. eseti döntés, de az Ítélet táblai Határozatokban 2010.97. szám alatt megjelölt eseti döntés is részletesen foglalkozik azzal, mi értendő a tényállásszerű **rendszeres** vagy **tartós** háborgatás alatt. A rendszeresség a zaklató tevékenység napi ismétlődését, esetleges meghatározott időközönkénti folyamatos vagy nagyszámú elkövetését, míg a tartósság a huzamosabb ideig fennálló, örökre vagy nagyon hosszú ideig tartó állapotot jelent.

Azáltal, hogy a vádlott két alkalommal szólította le az 1. sz. sértettet és próbált meg vele kapcsolatot teremteni, nem valósította meg a tényállásszerűséghez szükséges rendszerességet.

Ezért a harmadfokú bíróság a Be. 392. § (1) bekezdés b) pontja szerint eljárva a vádlottat a Btk. 222. § (1) bekezdésébe ütköző zaklatás vétsége miatt emelt vád alól a Be. 6. § (3) bekezdés a) pont 1. fordulatára figyelemmel - mivel a cselekmény nem bűncselekmény - a Be. 331. § (1) bekezdése alapján felmentette.

Az eljárás során felmerült bűnügyi költséget a Be. 339. § (1) bekezdése alapján az állam viseli.

Szeged, 2015. november 9.

Gyurisné dr. Komlóssy Éva sk.  
a tanács elnöke

Cserháti Ágota sk.  
a tanács tagja, előadó

Sefta Márta dr. sk.  
a tanács tagja

A Szegedi Ítéltábla Bhar.I.659/2015/3. számú ítélete és a Gyulai Törvényszék 9.Bf.170/2015/5. számú ítéletének jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon jogerős.

Szeged, 2015. november 9.

Gyurisné dr. Komlóssy Éva sk.  
a tanács elnöke